

Idős ember imádsága

Áldottak legyenek azok,
akik megértik a akadozó járásom és a remegő kezeim,
Áldottak legyenek,
akik tudják, hogy feszülten kell figyelnem, hogy meghalljam, amit mondanak,
Áldottak legyenek,
akik tudják, hogy a szemeim homályosak és felfogásom lelassult,
Áldottak legyenek,
akik félrenéztek, amikor kiöntöttem a kávé,
Áldottak legyenek a kedves mosolyúak,
akiknek van idejük egy kis beszélgetésre,
Áldottak legyenek,
akik felidéznek a tegnapi emlékeiket,
Áldottak legyenek azok,
akik szeretnek, tisztelnek és éreztetik, hogy nem vagyok egyedül.
Pont úgy, ahogy te, Uram.

(Angol költemény
Forrás: youtube.com)

„NE FÉLJ, CSAK HIGGY!” MÁRK 5,36

Szerkesztette:

Haris Szilárd +421 908 549 726 Szlovákiai Református Keresztyén Egyház
Diakóniai Központja,
Jókaiho 34. Komárno 945 01. www.refdiakonia.sk; Email:
diakonia.kozpont@gmail.com

**A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ DIAKÓNIAI KÖZPONTJA
GONDOZÓI SZOLGÁLATÁNAK HÍRLEVELE**

De amim van...

Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. Láta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt. Apcsel 3, 1-10

Egy találkozásról szól a történet. Születésétől fogva sánta az az ember, aki találkozik Péterrel és Jánossal, a két apostollal. Péter és János a templomba igyekeztek. Milyen szép kép! Ám a pillanat emelkedettségét

az Istenhez való közeledést, valami váratlan mozzanat zavarja meg. A világ, az emberek, a hétköznapiak képviselőiben egy béna/sánta szólítja meg Pétert és Jánost. Milyen ez az ember valójában? Kiszolgáltatott, terveit, álmait nyilván nem lehetnek. Minden, ami periodikusan történik vele egy fél mondatban összefoglalható, a szentíró így jegyzi le: „mindennap le szokták tenni...”. Kik viszik oda? A barátai, rokonai, esetleg testvérei? Nem tudjuk. Mégis milyen ilyen jó, hogy ennek a béna embernek van segítsége. Milyen jó, ha nekünk is vannak ilyen segítségeink, akik, mikor mi vagyunk a betegek, akkor segítenek. Érdekes megállni itt egy pillanatra, és elgondolkodni azon, hogy ezek a történetbeli beteghordó emberek, miután letették a templom kapujába ezt az embert, ők maguk vajon bementek-e a templomba. Valószínűleg nem. Ez így azonban csak fél munka. A kötelességüket megtették, de aztán továbbléptek. Mi is hányszor viselkedünk így. Valahogy elsegítünk valakit valahová, azután otthagyjuk. Pedig a segítségnyújtás folyamat, nem pedig egyszeri alkalom. Ez a beteg férfi alamizsnáért könyörög, és valami egészen mást kap. Valami sokkal nagyobb dolgot, olyat, ami eddig még nem volt. Egészséget kap. Ebből is látszik, hogy az Isten nem foltozgatja az életünket, hanem teljesen kicseréli azt, újat ad helyette. Mi legtöbbször kis segítséget kérünk az Istentől... csak egészen kicsit, aztán nehogy má' hozzánk nyúljon! Márpedig Ő a kezébe akar venni minket! Nem csupán apró aktuális segítségekkel akarja megmutatni a maga végtelen szeretetét, hanem a kezébe véve át akar formálni... Ha az Ő kezébe kerül valakinek az élete, és ott átalakul és újjáérem, egészen más távlatok és lehetőségek nyílnak meg előtte. Mert Istenünk teremő Úr, újjáteremő, és teremteni akar: „Aki a Krisztusban van, új teremtés az. A régiék elmúltak, íme újjá lett minden.” A történetbeli beteg alamizsnát kér, és életet kap. Hogyan? Azt mondja Péter: „Nézz ránk!” Isten is ezt mondja. Kétségeink, félelmeink, nyomorúságunk közepette: nézzünk fel rá! Rá, aki lát minket ismer bennünket, szükségünket. Ha valaki, Ő tud segíteni! De Rá kell nézni, Hozzá kell fel emelni a tekintetünket. S miután a beteg felemeli tekintetét, megszólal Péter: „Ezüstöm és »

A zsidó ember számára ez azt jelentette, hogy meg kell tartani az Isten törvényében lefektetett minden szabályt, elsősorban a cselekedetek szintjén. Mi azonban már az Újszövetség népe vagyunk, és tudjuk Pál apostolnak a rómaiakhoz írott leveléből, hogy mindenki vétkezett, „és híjával van az Isten dicsőségének.” (Róma 3,23) Az az nincs igaz ember egy sem. Mert nincs kivétel. Mégis, akkor ki az az igaz, aki megérti a nincstelen ügyét? Hát az, aki rájön arra, hogy ő maga is nincstelen az Isten szemében, hiszen semmije nincs, amit ne Tőle kapott volna. Az az ember fel kell, hogy ismerje Jézus Krisztusban a Megváltót, „aki gazdag révén szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk.” Mert csak Jézus Krisztus az egyedüli igaz ember az Atya előtt. Aki azonban felismeri annak igazságát, hogy Ő gazdag lévén szegénnyé lett, az meglátja a saját szegénységét, hiányosságát, az ennek következtében átforgalmódó szívvel meg tudja látni a másik emberben is a rászorulókat, a szegényt, vagyis megérti a nincstelen ügyét.

A demencia egy olyan betegség, amely rombolja az emlékezőtehetséget. Csak a legmarkánsabb emlékek maradnak meg, de azokat is nehezen fejezi ki az érintett. Igénk azonban arra figyelmeztet bennünket, hogy ők maguk sok dolgot el is felejtenek, az Isten nem feledkezik meg róluk. Mivel azonban a betegség következtében nem tudják a saját érdekeiket képviselni, személy szerint úgy gondolom, hogy ennek a konferenciának a legnagyobb küldetése, hogy HANG legyen, amely szóvá teszi, hogy van itt egy embercsoport, akiket nem vettünk észre vagy nem vettünk komolyan. Nem lehetünk gögősek a magunk „egészségében“, hiszen most mutatott rá az Ige, hogy mindnyájan egyformán rászorulunk az Isten kegyelmére. Csak, ha ennek tudatában vagyunk, akkor tudjuk betölteni a mi Urunktól kapott küldetésünket.

Haris Szilárd

(A Visegrádi Négyek országainak diakóniai konferenciáján elhangzott áhitat rövidített változata.)

Juhász Eszter, **A demencia szociális vonatkozásai**-ról tartotta meg értekezését.

Pénteken, a konferencia utolsó napján, az Euro diakonia brüsszeli munkatársai mutatták be a szervezet felépítését, munkájukat, elképzeléseiket, jövőképüket. A résztvevők elmondták megjegyzéseiket, kérdéseiket, visszajelzéseiket, kölcsönösen megismertük egymás szervezetének működését, fő irányvonalát. Záró istentisztelettel ért véget a konferencia, amit Buday Barnabás Magyarországi Evangélikus Egyház, Borsod-Hevesi egyházmegye esperese tartott.

Lengyel Erika, koordinátor

Az igaz megérti

Az igaz megérti a nincstelenek ügyét, a bűnös azonban nem tudja megérteni, Péld 29,7

Örömömmre szolgál, hogy ezen a reggelen én indíthatom a konferencia második napját, és köszönhetem a tisztelt résztvevőket. De úgy gondolom, bölcs dolog, ha elsőként az Urat, hagyjuk szóhoz jutni.

Ha alapigénket elolvassuk a Példabeszédek könyvéből, akkor láthatjuk, hogy egy tényyszerű állítást közöl. Elmondja, hogy az igaz ember megérti a nincstelenek ügyét, a bűnös pedig nem. Kell ehhez még valamiit hozzáfűzni? Mind tudjuk, hogy a Szentírás igazi értelme sokszor a szavak helyes értelmezésén áll vagy bukik. Bizony a szavak nem mindig azt jelentik, amit elsőre gondolunk. Ennek az igeversnek az esetében is ez a helyzet áll fenn.

Hiszen, ha jobban belegondolunk, magunk is megkérdezzük, hogy kicsoda az igaz ember, aki a nincstelen ügyét meg tudja érteni? Ha az utca emberének tesszük fel azt a kérdést, akkor azt fogja mondani, hogy az az igaz ember, aki nem követett el bűnt. A mai ember etikai mércéje szerint a legnagyobb bűn az emberölés, esetleg a hazugság, bár abból már létezik „kegyes”, tehát bizonyos esetben elfogadható. Az Isten mércéje szerint másmilyen az igaz ember. Az igaz ember az, aki megtartja az Isten parancsolatait. »

aranyam nincsen, **de amim van...**»

Ezüst, arany. Értékes dolgok, de néha semmit sem érnek. Sokszor többet ér egy mosoly, egy kedves szó, vagy mondat, egy ölelés, egy simogatás, egy segítő kéz, egy együtt hallgatás, megértő tekintet. Olykor mindennél drágább ajándékok ezek.

És álljunk meg még egy pillanatra ennél a „DE” szócskánál is: „Ezüstöm és aranyam nincsen, **de amim van...**» Mennyire sokféle módon lehet ezt is kimondani...

Én segítenék, de... Én nagyon kedvellek, de... Én annyira igyekszek, de... Én megbocsátok, de...

Vagy, ahogy átsugárzik a bibliai szövegből: ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt mindet neked adom...

Mi vajon milyen helyzetekben használjuk a „de” szócskánkat?

Mindenkinek szüksége van vigasztalásra, még akkor is, ha nehezen tudunk vigasztalni. Nem tudni, hogy ezt a béna embert vigasztalta-e valaki, volt-e hozzá valakinek kedves szava. Isten hozzá hajló kegyelmes szeretete, az apostolok által megvigasztalta. A beteg egy teljesen új életet kapott.

Péter és János elmehetett volna a beteg ember mellett, de mégsem így tették. Krisztus mellett, és Krisztussal élve megértették, hogy nem mehetnek el embertársaik mellett segítségnyújtás nélkül. A mi életünkben is ott vannak a sánták, a betegek. Sokszor éppen mi vagyunk árvák, bénák, tehetetlenek. Ugyan mi hány rászorulóknak voltunk képesek segíteni? Vajon van-e jogunk csodálkozni, elégedetlenkedni ha mellettünk is csak elmennek, ha rajtunk is keresztülnéznek az emberek? Segítő, gondozói küldetésünket hajlandók vagyunk-e szív szerint betölteni? Tényleg akarunk segíteni? Nem arannyal, és nem ezüsttel, hanem azzal, amink van? Hittel és szeretettel, odafigyeléssel, törődéssel, mosollyal, minden tőlünk telhetővel? Ha igen, akkor mi is várhatjuk a csodát. Mint, ahogy a csoda bekövetkezett a béna/sánta életében is. Mert csoda az új élet, csoda az új lehetőségek.

Megtapasztalva a csodát, a meggyógyult beteg örült, ugrándozott. Áldotta az Istent. Az szentíró kétszer is leírja, hogy a meggyógyult ember áldotta az Istent. Mi hányszor elfelejtünk köszönetet mondani az Istennek? Hányszor elfelejtjük, hogy nélküle mi semmik sem vagyunk? Csupán ugyanolyan koldusok, mint ez a sánta/béna. De hozzánk is lehajol az Isten, és bennünket s felsegít, megsegít. Megsegít abban a »

szolgálatban is, amelyet ma felvállalunk, amelyben mától szakszerűbben kívánunk benne lenni.

Ezért ma letesszük ezt a képzést az Ő kezébe, akinél minden lehetséges. Aki jelenlétét, segítségét, csodáit kínálja ma is, most is. Nézzünk hát fel rá, és induljunk Vele, hogy legyünk nevének hiteles képviselői szolgálatunkban!

Nt. Kovács Tímár Ildikó, rimaszombati lelkipásztor ígehirdetése, amely elhangzott a gondozói tanfolyam megnyitóján Rimaszombatban.

**Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel
házának egész maradéka**

**ti, akiket születésetek óta hordozok,
világra jövedeletek óta viszlek:**

**Vénségeitekig ugyanaz maradok, ősz
korotokig én hordozlak!**

Én alkottalak, én viszlek,

én hordozlak, én mentelek meg.

Ézs 46, 3-4

Diakóniai szolgálat a Visegrádi Négyek országaiban

A Magyarországi Evangélikus Egyház és a Magyar Szeretetszolgálat 2017. október 11. és 13-a között megrendezett az Eurodiaconia visegrádi platformjának nemzetközi találkozója program keretén belül szakmai konferenciát rendezett a **„Demenciában szenvedő idős emberek öregedése és hosszú távú gondozása”** címen.

Az eseményre Mátraházán került sor. A konferencia mintegy 5 előadással kívánt átfogó képet adni a demencia és az előregedés helyzetéről. A rendezvényen részt vett az Eurodiaconia 2 brüsszeli munkatársa, a cseh diakónia, a lengyel diakónia, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Diakóniai Központja, az Evangélikus diakónia.

Szerdán, a rendezvény első napján Gacsályi Gábor, a Zsinati Diakóniai Bizottság elnöke köszöntötte a vendégeket, valamint nyitó áhítatot tartott. Az este folyamán a különböző szervezetek bemutatkozása, valamint tevékenységük bemutatása zajlott.

Csütörtök délelőtt Haris Szilárd, diakóniai lelkipásztor által celebrált istentisztelettel vette kezdetét az előadássorozat.

Az első előadás a cseh diakónia bemutatásában zajlott, az Erwin Böhm professzor által kidolgozott pszichobiográfiai gondozási modell tapasztalatait osztották meg.

Következő előadást Dr. Szarka Miklós, református lelkész, pár- és családterapeuta, klinikai lelkigondozó tartotta, **„A haldoklók kísérésének lelkigondozói megközelítése”** címen. Az előadó érdekes és érzelmekben gazdag témát mutatott a vendégeknek, ami az idősgondozás nélkülözhetetlen szerves része.

A konferencia délelőtti előadásblokkját, a Református Szeretetszolgálat lelkipásztora, Beszterczey András zárta, **„Az egyházi idősgondozás kihívásai, gyakorlata szociálpolitikai szempontból”** címen. A délutáni előadássorozat első előadásának szerzői: Csikó Katalin volt. Előadásának címe: **„Az idősgondozás aktuális kérdései a bentlakásos intézményi szakellátásban.”** A szerző aktuális kérdéseket boncolt, ugyanis egyre nagyobb a bentlakásos intézmények iránti kereslet. Ezt követően»